

Veľký piatok 2021 - 2. 4. 2021 - Záv. Poruba - Ján 19, 25

Pašie, ktoré ste si čítali, alebo sa len chystáte čítať, nesú v sebe nádych smútku, utrpenia, zrady, no zároveň nám predstavujú aj pohľad nádeje. – Mohlo by sa zdať, že Pašie sú skutočne opisom konca: konca Ježišovho pôsobenia, Jeho zvesti, Jeho zázrakov, Božej moci... Hoci sa končia smrťou, predsa len smrť nie je posledným odkazom. Je to zvláštne, ale na Golgote zaznieva slovo radosti a ocenenia, keď rímsky stotník, ktorý je pohan, vyznáva vieru a v Ježišovi spoznáva očakávaného Mesiáša, keď vyzná: Naozaj, Syn Boží bol tento. Obetovaním svojho života Ježiš preukazuje ľudstvu neopakujúce sa gesto lásky. Pozýva každého človeka, ktorý sa ocitne na Golgote svojho života, aby nezabudol, že Boh je v tej chvíli s ním. Pašie nechcú zachytiť okamih beznádeje, ale naopak chvíľu dôvery keď Pán Ježiš v slovách: Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil – verí, že Boh je s Ním. Vtedy, keď máme pocit, že Boh zabudol na naše trápenie, práve vtedy človek spoznáva, kto a kde je Boh. O tom nám chce svedčiť aj dnešná veľkopiatočná kázeň.

„Pri kríži Ježišovom stáli Jeho matka a sestra Jeho matky...“

Sú vety, v ktorých je niekoľkými slovami povedané nesmierne mnoho. Takou vetou je veta dnešného textu: Pri kríži Pánovom stála Jeho matka. – Matka pod krížom svojho vlastného Syna, ktorý za niekoľko chvíľ bude mŕtvy. V tých niekoľkých slovách je skryté také obrovské množstvo všetkých možných ľudských citov, že nie sme v stave to ani vyjadriť. Poznáme slová piesne č.109, kde v 3. verši spievame: Zalomila matka ruky, keď videla svojho Syna muky... Ale aj táto pieseň je len nedokonalým vyjadrením. – Pokúsme sa – samozrejme zo svojho pohľadu – vyjadriť nedokonalú pocity Ježišovej matky pod krížom svojho Syna. Evanjelista Ján bol pod krížom Kristovým a on nám nechal správu: bola tam aj Jeho matka. Áno, bola tam, a ako by aj nebola, ako by tam aj nestála. Veď kto iný by viac prežíval osudy svojho Syna, ako ona. Matka sa vie najviac vžiť do všetkého, čo cez jej Syna prechádza. Ona je jediná biblická osoba, ktorú možno spomínať pri adventných i pôstnych postavách. – Mária ako verná a zbožná izraelitka zvykla každý rok chodiť do Jeruzalema na veľkonočné sviatky. Tak išla aj na sviatky Paschy v roku Ježišovej smrti. Nevedela, aké smutné udalosti ju tam čakajú. Pre Máriu museli to byť udalosti o to smutnejšie, že po smrti manžela Jozefa, Pán Ježiš bol ako najstarší oporou celej domácnosti. A teraz táto opora sa stráca pred jej očami.

Tak je to aj s nami v našich životoch. Mnohokrát vidíme, že smrť nám odoberá jednu oporu za druhou. Ľudia, o ktorých sme sa vo svojom živote opierali, odchádzajú. Aká je to ťažkosť, to by vedel povedať len ten, kto to prežil. Pre Máriu je to tým ťažšie, že videla okolo seba dav ľudí, ktorí sa ľahostajne prizerali na toto nechutné divadlo. Kde boli tí, ktorým jej Syn v mnohých biedach pomohol?

Ako mohli zabudnúť, čo všetko pre nich urobil? Nespravodlivo a s pomstou, volajú po krvi Spravodlivého. A matka musela stáť pod Jeho krížom a na všetko sa prizerať. „Matka Syna trpiaceho videla tam zakrvaveného, nemohla Mu byť uľaviť, ani Jeho svätú krv zastaviť.“ / 109, verš 4./ Takto to bolo. Je však pravdou, že toto sa dalo očakávať. Veď prorok Izaiáš vo svojej 53. kapitole predpovedá, že Mesiáš bude trpieť. Nakoniec, Kristus to sám predpovedal svojim učeníkom. Možno to povedal aj svojej matke. Mohla byť teda do istej miery aj pripravená. A predsa, nebolo to pre ňu ľahké, aj keby to bola očakávala. Každá Jeho rana bola aj jej ranou. Doslovne sa vyplnilo to, čo znamená jej meno Mária: horkosť. A naozaj horkosťou bol naplnený jej život. Horkosťou bolo najmä to, čo musela zažiť pod krížom. A predsa Mária vedela to všetko prekonať. Možno práve preto, lebo videla a počula, ako to Ježiš odovzdane do rúk Božích znáša. Počula Ho hovoriť: „Otče, do Tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ To je pre matku veľké posilnenie. Ale Mária to vedela prekonať hlavne preto, lebo ona sama sa opierala o tú neviditeľnú a predsa tak účinnú oporu človeka, ktorou je viera v Pána Boha. Verila v raj, o ktorom hovoril jej Syn kajúcemu lotrovi visiacemu vedľa Neho. A keď človek v toto verí, vtedy vie smrť svojho najbližšieho lepšie znášať.

A to je to, čomu sa máme od nej učiť. Učme sa od nej vedieť stáť nad hrobmi svojich blízkych. Vedieť tam stáť síce so smútkom a bolesťou, ale predsa s nádejou. Koľko matiek muselo hľadiť na nemocou zranené telo syna či dcéry a nebolo v ich moci pomôcť. Koľko ľudí cez televíziu obrazovku vidíme už rok ležať v nemocniciach. Vidíme beznádej, bezmocnosť lekárov a sestričiek, vidíme prístroje ktoré majú pomáhať a chytá sa nás panika. Ani veriaceho človeka Pán Boh od takýchto vecí nevyníma. Možno ste v Evanj. posle zachytili správu o smrti našich kňazov, otca a syna Hvožďarovcov, ktorí zomreli na Covid behom jedného mesiaca. - Ale výsadou a záchranou veriaceho človeka nie je, že trpieť v živote nemusí, ale že má silu uprostred utrpenia. Tou našou silou je práve zomierajúci Kristus na Golgote. On síce bol ukrižovaný, ale na tretí deň vstal z mŕtvych. A to je naša NÁDEJ. Je Veľký piatok, ale príde aj Veľkonočné ráno. Táto nádej nech nám pomáha znášať nielen utrpenie tela, ale hlavne nech nám pomáha prenášať utrpenie smrti. Amen

Modlitba: Spasiteľu náš, v duchu sme Ťa sprevádzali na ceste utrpenia. To naše viny si na seba vzal, aby si nás zmieril s Otcom nebeským. Daj nám poznať Tvoju milosť, ktorá vychádza z Tvojho kríža. Obráť svoju tvár k nám, pozri na biedu našich hriechov a vid' našu túžbu po odpustení a pokoji. Pomôž nám, aby v sile Tvojho kríža horela nám v srdciach láska k Tebe, aby sme sa Ti obetovali telom aj dušou. Buď nám slnkom milosti, aby nás neľakali tiene smrti, aby sme vedeli svoje duše radostne odovzdať do rúk nebeského Otca. Amen – Otče náš...